

HS+

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

เขว่นร้ายอดีตรัก

Jamsai

EX FACTOR

ทดลองอ่าน

YBSoulmate เขียน

HIRUNA ภาพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai ขงนรราชอดิตร
EX FACTOR
ทดลองอ่าน

YBSoulmate ธิษณ
HIRUNA ทพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Ex Factor ชวนวัยอดีตรัก

YBSoulmate เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2196-5

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

'อดีตไม่สำคัญ ปัจจุบันต่างหากที่เป็นตัวกำหนดอนาคต' หลายคนคงเคยได้ยินคำกล่าวนี้ แต่ใน 'Ex Factor ชนวนร้ายอดีตรัก' ผลงานของ YBSoulmate ที่อยู่ในมือของนักอ่านกำลังจะพิสูจน์ความคิดนี้ในแง่มุมที่แตกต่าง

เมื่อทั้ง 'ซอ' และ 'เซน' อดีตคนรักที่มีเหตุทำให้ต้องเลิกรากันไปต้องเจอกับเงาร้ายในอดีตที่ตามมาหลอกหลอน แม้อยากจะหนีไปให้ไกล แต่อย่างไรพวกเขาก็สลัดเงาร้ายในอดีตที่คืบคลานเข้ามาได้ไม่พ้น อดีตยังคงส่งผลถึงปัจจุบันและอาจจะพัวพันไปถึงอนาคต

พวกเขาจะตัดสินใจอย่างไร จะเลือกหันหลังให้กันแล้วปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไป หรือจะใช้โอกาสนี้กลับมาแก้ไขสิ่งที่เคยผิดพลาด และกลับมาเดินในเส้นทางเดียวกันอีกครั้ง ร่วมกันเอาใจช่วยพวกเขากันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดิ์ทุกคนที่อาจจะไม่คุ้นหน้าคุ้นตากัน ชื่อ บาล์ม YBSoulmate นะคะ ปัจจุบันเป็นนักเขียน (ทั้งทำมือและกับ สนพ.) ก็ไม่มีอะไรจะพูดมากนอกจากขอบคุณแจ่มใสที่ให้โอกาสเราได้แนะนำนิยายเรื่องนี้ให้ทุกคนรู้จัก ขอขอบคุณคุณแม่ พี่สาว และเพื่อนรักที่เป็นแรงสนับสนุนและผลักดันให้เราได้ทำในสิ่งที่รัก ขอขอบคุณตัวบาล์มเอง พี่เซน และน้องซอที่ไม่ยอมแพ้ไปซะก่อน (ฮา) ขอขอบคุณน้องหมีล้านนาที่กับพี่นัม กอง บ.ก. แจ่มใสที่ให้โอกาสบาล์มได้มารู้จักกับทุกคน (รักนะคะ)

นี้อาจเป็นนิยายเรื่องแรกและเรื่องเดียวที่ใช้เวลาในการเขียนนานที่สุด และก็อาจจะเป็นเรื่องเดียวในชีวิตที่พูดได้ว่าใส่ทั้งวิญญาณ ชีวิต และความรักที่มีทั้งหมดลงไป หวังว่าทุกคนจะได้เรียนรู้และเติบโตไปพร้อมกับเรา ขอขอบคุณความทรงจำที่ทั้งมีความสุขและเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ขอขอบคุณที่ทำให้เราเป็นเราจนทุกวันนี้...ถ้าไม่ได้รักคุณ นิยายเรื่องนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้น หวังว่าคุณจะรู้ตัว :)

ติดตามผลงานเล่มอื่นๆ และพูดคุยกันได้ที่แฟนเพจ ybsoulmate และทวิต @ybsoulmate_lp

ถ้ามีโอกาส ไว้พบกันเล่มหน้านะคะ ♥

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

มันมีเหตุผลมากมายที่ทำให้ผมต้องมาจบวันวันหนึ่งของตัวเองในคุก
เสียไซเรนจากรถตำรวจที่ตั้งก๊อกรั้งเป็นเสียงที่ผมคุ้นชิน
และคาดการณ์ได้ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง
...เพียงถ้าหากเรื่องทั้งหมดในตอนนั้นมันไม่ได้เกิดขึ้น
เรื่องราวมากมายในอดีตคงไม่ส่งผลมาถึงปัจจุบัน
และอาจจะหายไปถึงอนาคต
เราสองคนก็คงจะไม่วิ่งวนอยู่ในเขาวงกตที่ไร้ซึ่งทางออกเช่นนี้
เราสองคนก็คงจะไม่วิ่งวนจนกระทั่งกลับมาเจอกันอีก
หลังจากที่ช่วงเวลาอันแสนเจ็บปวดเหล่านั้นผ่านไป

บทนำ

สองสัปดาห์ก่อนเปิดเทอม

"เฮียเอ๊ย กูโคตรเกลียดไอ้ฮ้ายเลยวะ"

เสียงแหบบ่นอย่างกริ้ววกรวดตอนที่โยนเสื้อหนังราคาแพงของตัวเองลงบนโต๊ะ 'เจตน์' หรือนักศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์ หนึ่งในสมาชิกกลุ่ม จตุรเทพที่มีชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย KMTL พันลมหายใจออกมาจนผมหน้าม้าที่เซ็ดทรงอย่างดีของเขาปลิวไหว จากนั้นก็ตะเบ็งเสียงก่นด่าเจ้าของงานวันเกิด หรือผู้ว่าจ้างพวกเขาในงานวันนี้

"ฮ้ายนี่พ่อมึงนะสิ ทำมาดัดจริตเปลี่ยนชื่อให้ดูจีนอินเตอร์ ฤย!! ชื่อรักก็บอกว่ารักดิวะ ไอ้ลักปิดลักเปิดเอ๊ย"

เจ้าของร่างขนาดเล็กแต่เสียงไม่เล็กตามยกมือขี้มจนยุ่ง แล้วกระแทกกันลงบนเก้าอี้ทรงสูงอย่างหงุดหงิด

"เอาน่ามึง มันจ้างเรามาเล่นดนตรี เราก็เล่นไปตามหน้าที่"

หนุ่มหน้าไทยที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามบอกอย่างใจเย็น มือหนาสีน้ำผึ้งอ่อนของเจ้าตัวกำลังใช้ผ้าผืนบางเช็ดกีตาร์ตัวเก่งของเพื่อนไปพลางๆ ดวงตาคมกริบ

ที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาหนาเสริมให้ภาพลักษณ์ของผู้ชายคนนี้ดูอบอุ่น ละมุนละไมคล้ายกับไอแดดยามเช้า รอยยิ้มบางๆ ที่ปรากฏขึ้นตรงมุมปากอุป กระจับนั้นดูดีราวกับมีแสงอร่าเปล่งประกาย

'เซน' นุ่มวิหะเพียงคนเดียวในมหาวิทยาลัยที่มีความกล้าไว้ผมทรง สกินเฮดแล้วบังอาจดูดีได้ขนาดนี้เอ้อมมือไปจับไหล่เจตน์ จากนั้นก็ยื่น ขวดเบียร์เย็นเจี๊ยบให้เพื่อนรัก ไม่มีอะไรดับอารมณ์ร้อนรุ่มจากความหมั่นได้ ปนอีกจาดได้ดีไปกว่าเบียร์เย็นๆ อีกแล้ว

"ดูก็รู้ว่ามันมีจุดประสงค์แอบแฝง คิดดูสิ มันนะนะซี่หลี่ ซี้โอ ซี้ฮวด ไชว์พาวสาวฉิบหาย อยากจะต่อหน้าแม่!!"

"ที่พูดนี้ไม่ใช่มีงเหรอ..." เซนเลิกคิ้วเล็กน้อยอย่างกวนประสาท หัวเราะ ออกมาเสียงเบาตอนที่เห็นอีกฝ่ายหน้าดำคร่ำเครียดก่อนที่จะสวนกลับ พร้อมกับทำท่าทำแอนตัวเหมือนจะพุ่งเข้ามาต่อหน้าคมคายนั้นสักหมัด

"มันสิวะ!! กูนิสัยดีออกขนาดนี้ มึงเอาไปเทียบกับมันได้ยังงี้ กูมันพิมเสน ส่วนมันนะเกลือ!!"

คนที่รู้จักกับเจ้าของงานวันเกิดมาตั้งแต่เด็กบ่นเป็นหมื่นพัน แม้ว่าจะ ประโยคแต่ละคำที่ฟันออกมาก็จะเรียกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มของเซนมากกว่า ทำให้เจ้าตัวเธอออกคล้อยตามไปกับโทสะนั้น

ก็...สำหรับเขาที่เรียนอยู่คนละคณะ คนละชั้นปี ไม่ได้สนิทสนมคลุกคลี ะไรกับเจ้าของงาน มันไม่มีเหตุผลอะไรไม่ใช่หรือที่ทำให้เขาต้องเกลียด บุคคลที่ไม่ต่างจากคนแปลกหน้า แค่ว่าเพราะว่าอีกฝ่ายเป็นอริที่ไม่ถูกกับ เพื่อนสนิทของเขา ก็ไม่ได้แปลว่าเขาต้องมีความแค้นส่วนตัวอะไรกับเจ้าตัว เลยนี้

เจ้าของใบหน้าคมถอนหายใจเบาๆ เมื่อเห็นเพื่อนบิบบแก้วพลาสติกที่วาง ทั้งไว้บนโต๊ะจนบิดเบี้ยว กำลังจะเอ้อมมือไปเพื่อตบไหล่อีกฝ่ายเป็นการปลอบ ใจให้เจี๊ยบ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้เอาน้ำเย็นสาธิตอารมณ์ที่คุกรุ่นของเพื่อน เสียงพลุกก็ดังตื้นตามขึ้นมา

เจ้าของงานวันเกิดที่สวมชุดสูทสีดำตัดสีสันสดใสกำลังสาวเท้าเดินเปิดตัว ลงมายังสระว่ายน้ำอย่างยิ่งใหญ่ ใบหน้าที่พอไปวัดไปวาได้สวมแว่นกันแดด

แบรนดี้เนมราคาแพงอันโตบังไปกว่าครึ่งหน้า รอยยิ้มกระจุกที่มุมปาก ทำท่าเหมือนขยิบตาส่งยิ้มให้แขกที่มาร่วมงาน กระดาษที่ปล่อยลงมาจากบนดาดฟ้า ตัวตึกปลิวว่อนลงมาระยิบระยับสะท้อนแสงราวกับเพชร เดินแปะมือผู้คนโดยรอบแล้วหมุนตัวสามตลบพร้อมกับขยิบแก้มไว้นิ่งขึ้นมาจิบอย่างมีสไตล์

"กูเกลียดมัน" เจตน์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงตายด้านหมดอารมณ์

ในตอนแรกเซนไม่เห็นด้วยสักเท่าไรที่เพื่อนเกลียดใครเขาต้องเกลียดตามด้วย แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าเจ้าตัวพอจะเข้าใจถึงเหตุผลของเจตน์แล้วว่าทำไมถึงได้ไม่ชอบชู้หน้าเจ้าของงานวันเกิดและแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งขนาดนี้ว่าไม่ชอบหน้าอ้ายนี่ เขาเองก็ขอยุ่ให้ห่างจากคนแบบนี้ให้มากที่สุดเหมือนกัน

"จริงๆ แล้วมันมีปัญหากทางสมองรีเปล่า เลยคิดว่าที่ตัวเองทำอยู่มันเหม็นไม่กลัวว่าไฟจะคลอกมันตายบ้างเหวอะ"

เซนกำลังวิจารณ์ถึงพลุที่ถูกจุดขึ้นด้านหลังร่างสูงอีกครั้ง ถ้าขยับสวาท้าไปอีกนิดอาจมีการผิดพลาดทางเทคนิค วันพุงนี้ต้องมีชาวเจ้าของงานวันเกิดสะเหล่และโง่ สะดุดตาทางแกงไฟคลอกตายขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์

"สาธุ! กูขอให้ไฟเผาแม่งตายหาไปเลยดีกว่า สมน้ำหน้าแม่ง"

พอเลื่อนสายตาไปเห็นเพื่อนกำลังยกมือไหว้ท่อมหัวบนบานศาลกล่าวขอให้มันตาย เซนก็รีบส่ายหัวปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เข้าสู่โหมดผู้ใหญ่อีกครั้ง มันไม่ถูกถ้าเราจะแข่งให้มีคนตาย ต่อให้เกลียดกันแค่ไหนก็ไม่ควรทำแบบนั้นมันไม่ใช่นิสัยที่ดี

"มึงอย่าใจร้ายนักสิ สวาทแข่งคนอื่นมันบาปนะเว้ย โดยเฉพาะคนที่จ่ายเงินค่าจ้างให้เรา"

พูดไปก็ทำท่าประหนึ่งเดินลมปราณ ควบคุมลมหายใจแล้วตั้งท่างนัสมหาธิบนเก้าอี้ทรงสูง เจตน์แบ่ปากหรือตามองอีกฝ่ายที่กำลังสวมบทเป็นพระจากวัดเส้าหลิน แล้วขยับตัวเอาแขนเท้ากับขอบโต๊ะ กระซิบเสียงเบา

"กูมีไฟแช็กอยู่กับตัวนะ"

"กูมีน้ำมันรอนสันอยู่ท้ายรถ..." ด้วยความลึ้มตัวเซนตอบกลับเพื่อนทั้งๆที่ยังหลับตา แต่พอคิดได้ว่าตัวเองกำลังเข้าไปพัวพันในส่วนของแผนย่างคนทั้งเป็น ก็ลึ้มตาโผลงขึ้นมามองเพื่อนที่กำลังหัวเราะด้วยท่าทางสะใจสุดๆ

"ปีศาจจอมมารออกมาแล้ว สวัสดิ์ดีครับท่านจอมมาร"

"ไอ้เชยนี้..."

เพราะผลบอลลอยตัวไปตามความรู้สึก เช่นเลยปล่อยให้ด้านมืดของตน
ที่พยายามข่มเอาไว้หลุดรอดออกมา

คนนอกอาจจะไม่รู้และคิดว่าภาพลักษณ์ของเขานั้นคือเด็กหนุ่มใสซื่อ
ผู้น่ารัก เป็นมิตร เข้าหาง่าย และเป็นกันเอง แต่ถ้าได้ลองมาสนิทกันจริงๆ แล้ว
ล่ะก็...ผู้ชายคนนี้มีมุมอันตรายและความดำมืดที่ซุกซ่อนอยู่ในจิตใจ
น่ากลัวยิ่งกว่าสมาชิกในกลุ่มจตุรเทพทั้งหมด

อย่างสมมติว่าถ้ามีเหตุการณ์ฆาตกรรมเกิดขึ้น เขาน่าจะสวมหน้ากากเป็น
เทพบุตรแสนดีเพื่อตบตาคนอื่น ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเขาเองนั่นแหละที่เป็น
คนวางแผนฆาตกรรม รวมไปถึงลงมือด้วยตัวเอง

"จริงๆ แล้วมึงไม่เห็นต้องวางตัวเป็นคนดีกับมันเลย รู้จักก็ไม่ต้องรู้จัก
จะนิทานหรืออยากจะทำลายมันก็พูดออกมาตรงๆ ดีวะ"

เจตนาที่ยังคงไม่หยุดจุดไฟมารในตัวเพื่อนรัก เขากำลังสนุกที่ได้เห็น
หน้ากากเทพบุตรของเขาค่อยๆ บุปผสลาย

"พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ อันนินทาภาเลเหมือนเทน้ำ"

"กูต้องตรัสรู้เป็นพระอรหันต์เลยมัย กูไม่รู้หรอกว่าพระพุทธเจ้าสอนยังไง
แต่มึงจะแปรพักตร์เข้าข้างมันเพียงเพราะเงินไม่กี่หมื่นบาทพาดหัวไม่ได้
ล้มงานนี้เถอะ บ้านมึงยากจนนักเหวอใจ เราไม่ต้องการเงินก้อนนี้หรอก"

"แต่ไอ้ฉฉานต้องการ" คนไว้ผมสกินเฮดย้าหนักแน่น มองหน้าอีกฝ่าย
เหมือนจะเตือนความจำ "เรามาช่วยเพื่อน มึงลืมแล้วรีไ้"

มันไม่สำคัญหรอกว่าจะมีเงินค่าจ้างมากมายเพียงใด เพราะฐานะ
ทางบ้านของหนุ่มๆ สามในสี่ไม่ได้มีความลำบากทางด้านการเงิน พวกเขา
แต่ละคนล้วนมาจากครอบครัวที่มีฐานะ อย่างเช่น...ที่บ้านของเขามีธุรกิจอยู่
แบบครบวงจรหลายสาขาทั่วประเทศ พุดกันไปแล้วเขาไม่จำเป็นต้องทำงาน
พิเศษอะไรก็สามารถกินอยู่ได้สบายตลอดชีวิต

"ตั้งสติหน่อย ไอ้ฉฉานมันก็ไม่ได้แย่นักหรอก...ก็แค่ไม่มีใครชอบมัน
เลย"

คนที่พยายามจะเป็นผู้ใหญ่พูดด้วยเสียงทุ้ม พยายามปรามเพื่อนและปรามตัวเองเพื่อประคับประคองไม่ให้การว่าจ้างในครั้งนี้นล่มไปเสียก่อน

พวกเขาโตพอที่จะแยกแยะเรื่องความรู้สึกกับงานไว้เป็นคนละเรื่องได้ และลองคิดดูถึงผลเสียถ้าหากสี่จตุรเทพยกเลิกงานก่อนเวลาการแสดงแค่ครึ่งชั่วโมง คนอื่นจะมองพวกเขาเป็นคนยังไง ในอนาคตจะมีคนมาว่าจ้างพวกเขาให้ไปแสดงดนตรีอีกมั๊ย

สงสารก็แต่เพื่อนผู้ทุ่มเทแรงกายแรงใจทำงานสารพัดไม่เคยหยุดอย่างยาวนานนั่นละ ลองคิดดูสิ ขนาดเซนเสน่อว่าจะออกค่าเช่าห้องแทนธรมเมตเพื่อให้เพื่อนได้มีเวลาพักผ่อนหรืออ่านหนังสือเรียนเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ในคณะ แต่คนที่มีอุดมการณ์สูงส่งอย่างผานยังแอบไปสมัครงานพิเศษเพิ่ม เพื่อเอาเงินมาจ่ายค่าห้องและพยายามไม่ทำให้เพื่อน ๆ ต้องเป็นห่วง

"กู่ละไม่เข้าใจไอ้หรั่งจริงๆ จะทำงานทำไมอีกว่า ไม่ได้ลำบากขนาดนั้นสักหน่อย"

(หรั่ง = ฝรั่ง ฉายาที่เจตน์เรียกผาน) คนตัวเตี้ยเบะปากบ่นเบาๆ ต่อให้รู้ดีอยู่เต็มอกว่าสาเหตุอะไรที่ทำให้เพื่อนตกลงใจรับงานของคนที่ต้องการหาผลประโยชน์จากความโด่งดังของพวกเขา

แต่ในเมื่ออ้ายหนี่เล่นปล่อยข่าวระโคมไปทั่วทั้งมหาวิทยาลัยว่าจะเอากลุ่มจตุรเทพมาเล่นดนตรีในงานวันเกิดส่วนตัวให้ได้ กลุ่มนักศึกษาชายสี่คนที่ได้รับความนิยมจากสาวๆ มากที่สุด ฮอตที่สุด เก่งที่สุด เพอร์เฟกต์ที่สุด และก๊ี้ดีที่สุดในว่าจะด้านการเรียน กิจกรรม หรือนิสัย ก็ไม่รู้จะปฏิเสธยังไงที่จะไม่ให้ภาพลักษณ์ของวงเสื่อมเสีย

ต่อให้เจตน์จะเขม่นและเหม็นชี่หน้าอ้ายหนี่มากแค่ไหน แต่เมื่อเพื่อนลงมติเป็นเอกฉันท์ว่าจะรับงานของอริที่เจ้าตัวไม่ชอบชี่หน้า คนที่รักเพื่อนมากอย่างเขาก็ไม่สามารถปฏิเสธใดๆ ได้

ถือว่าเป็นกรณีพิเศษที่หนุ่มๆ รับประทานอาหารที่ แตกต่างจากปกติที่จะขึ้นแสดงเฉพาะงานของมหาวิทยาลัยหรือกิจกรรมนักศึกษาใหญ่ๆ เท่านั้น

"คนที่เคยอยู่สุขสบายอย่างมึงกับกู ไม่เข้าใจความลำบากของคนที่ต้องยืนด้วยลำแข้งตัวเองตั้งแต่เด็กหรอก"

เซนที่นั่งเสียบไปจิตใจหนึ่งเอ่ยขึ้น เหมือนมองออกไปอย่างไร้จุดหมาย เพราะกำลังคิดย้อนไปถึงอดีตของตัวเองที่ครั้งหนึ่งมันไม่ค่อยสวยงามเท่าไรสำหรับเด็กที่มีพร้อมทุกอย่างทั้งเงินทอง ชื่อเสียง รูปร่าง หน้าตา มีผู้คนล้อมหน้า ล้อมหลัง ไม่เคยถูกทิ้งให้เป็นคนที่อยู่ข้างหลัง มองเห็นทุกอย่างที่ได้มาเป็นเพียงเรื่องฉาบฉวย ไม่ได้ให้ค่าอะไรกับมัน ไม่ได้คิดที่จะรักษาทุกอย่างเอาไว้ให้ดีที่สุด

"อย่าทำงานลุ่ม เข้าใจมั๊ยไอ้เจ๊ก" มือหนาของเซนเอื้อมไปจับหัวเจดน์แล้วยีหัว คนตัวเตี้ยยกมือขึ้นมาบ๊ต เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงทุ้มต่ำดังขึ้น

"พวกมึงจะซาวนด์เซ็กรี๊ยัง ไกลถึงเวลาขึ้นเว..."

ร่างสูงโปร่งของใครคนหนึ่งเดินอ้อมเวทีริมสระว่ายน้ำเข้ามาสมทบ 'ทิม' หรือเดือนคณะนิเทศศาสตร์มีดผมยาวประป่าของตัวเองไว้ครึ่งหัว สวมชุดสีดำ ตั้งแต่หัวจรดเท้า ใบหน้าหล่อเหลาคลายรูปปั้นแกะสลักมองเลยจากเพื่อนในกลุ่มไปยังทิศทางอื่น หนึ่งเซงักไปชั่วคราวตอนที่เห็นภาพเหตุการณ์บางอย่างกำลังเกิดขึ้น

เงินจำนวนหนึ่งถูกปาใส่หน้า 'ฉาน' สมาชิกอีกคนหนึ่งในกลุ่ม แบนก์สีเทาปลิวว่อน ขณะที่คนถูกกระทำยื่นหลังบตาเน่น หลังจากพยายามจะถกเถียงอะไรบางอย่างกับเจ้าของงานวันเกิดอยู่สักพัก เจ้าตัวสาวเท้าเข้าไปหวังจะตักหน้าอ้ายหนี่เพื่ออธิบายอะไรบางอย่างที่สามหนุ่มไม่เข้าใจ

แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้พวกเขาถึงกับลุกฮือกันขึ้นมาคือการที่คนนิสัยเสียจัดการผลักอกเพื่อนรักของพวกเขาออกไปให้พ้นทาง จนกระทั่งเจ้าของร่างสูงนั้นเผลอสะดุดและหงายหลังลงไปในสระ!

พวกเขาที่เหลือสาวเท้าอย่างเร่งรีบเพื่อไปให้ถึงสระว่ายน้ำ ก่อนจะพบร่างของฉานที่เปียกโชกไปทั้งตัวกำลังปีนขึ้นมาบนที่นั่งที่ริมขอบสระ เสียงหัวเราะอย่างขบขันจากบรรดาผู้มาร่วมงานทำให้เพื่อนสนิทของชายหนุ่มถึงกับโกรธจัด ทิมที่มีแก้วตวงตัวนึ่ง ไม่พูดคุยกับใครเป็นคนตัวดำสายตามองไปโดยรอบและทำให้เสียงหัวเราะเยาะนั่นถึงกับเสียบลงในทันที

"เกิดอะไรขึ้นวะ" เซนเป็นคนแรกที่ถามถึงเหตุการณ์เมื่อครู่

รุมเมตของเขาระบายลมหายใจออกมาก่อนจะค่อยๆ อธิบายให้เพื่อน

ทุกคนเข้าใจถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

"อ้ายหนี่อยากเปลี่ยนเพลงที่จะใช้แสดงวันนี้" ฉานว่าเสียงเรียบราวกับไม่มีความโกรธใดๆ ทั้งที่ร่างของเขากำลังสั่นเพราะความหนาว "ถูกพยายามคุยกับมันแล้ว แต่ก็อย่างที่มึงเห็นนั่นแหละ"

คนที่ถูกปาเงินใส่หน้าและถูกผลักจนตกลงไปในสระยักษ์ไหล่ ทอดถอนหายใจราวกับจนปัญญาที่จะกอบกู้สถานการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น

แน่นอนล่ะว่าพวกเขาเตรียมเพลงที่จะใช้แสดงบนเวทีตามลิสต์เพลงที่เจ้าของงานต้องการ เสียเวลาซ่อมราวๆ หนึ่งอาทิตย์เพื่อไม่ให้มีอะไรผิดพลาดแต่จู่ๆ อ้ายหนี่ก็กลับเดินเข้ามาบอกพวกเขาได้งั้นๆ ว่าอยากจะทำเพลงกะทันหัน ไม่รู้ว่าเขาไม่จริงจังๆ หรือว่าวงดนตรีมันต้องมีการซักซ้อมให้มันเข้าที่ก่อนขึ้นแสดง ต่อให้มีความเป็นมืออาชีพมากแค่ไหนก็ตาม

"เหตุผลล่ะ เหตุผลอะไรที่จะเปลี่ยนเพลงกะทันหัน"

ทิมที่เงี้ยวอยู่นานถามด้วยความสงสัยขั้นสุด น้ำเสียงเริ่มแสดงออกถึงความไม่พอใจ

ปกติแล้วทิมจะไม่พูดเยอะและไม่เรื่องมากในการทำงาน แต่ว่าการมาแสดงดนตรีในงานเลี้ยงวันเกิดครั้งนี้ดูจะมีปัญหาบอยย่อยที่เริ่มเกินคำว่าพอดี ทั้งการแต่งตัว ทั้งเครื่องดนตรีที่ใช้ ทั้งคำพูดอวยต่างๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาเพื่อสนองความต้องการของผู้ว่าจ้าง เรียกได้ว่าสี่หนุ่มที่ฮอตที่สุดต้องยอมลงและใช้ความอดทนกับความเอาแต่ใจ เรื่องมากของอ้ายหนี่เพียงเพราะเงินไม่กี่หมื่นบาท

ฉานที่นั่งนิ่งไปนานสายหน้าราวกับจะมองข้ามเรื่องเหตุผลของเจ้าของงาน ใบหน้าที่เครียดเขม็งแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มตอนที่หันไปหาเพื่อนๆ ทั้งสามที่นั่งอยู่ล้อมรอบแล้วเอ่ยออกมาด้วยโทนเสียงที่สดใสเป็นปกติ

"ช่างหัวเหตุผลมันเถอะ มีเวลาอีกครั้งชั่วโมง เราน่าจะเตรียมตัวกันทัน"

นอกจากเจ้าตัวจะไม่ยอมอธิบายเหตุผลใดๆ แล้ว ฉานยังทำเหมือนกับว่าเรื่องที่เขาโดนดูถูกพร้อมทั้งถูกผลักตกลงไปในสระราวกับเป็นตัวตลกนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

เจตน์ถอนหายใจออกมาแม้ว่าเขาจะไม่เห็นด้วยกับการยอมโอนอ่อน

ของฉาน ทิมเองที่ไม่ได้รับคำตอบจากเพื่อนสนิทก็ปราศจากคำพูดใดๆ เพราะสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายอยากจะทำให้เรื่องทุกอย่างมันจบโดยไม่ติดใจเอาความใดๆ ทั้งนั้น

ความปรารถนาทั้งหมดของฉานคงมีแค่การขอให้งานนี้จบลงไปได้ด้วยดี ไม่ต้องมีปัญหาอื่นๆ เพิ่มเติมให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ แต่ความปรารถนาของเซนที่ยืนเงียบฟังเรื่องที่เพื่อนพูดพร้อมกับเฝ้าดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...

มันไม่มีคำว่าจบด้วยดีแน่

"อ้าว ไล้เซนหายไปไหนวะ"

เสียงถามของฉานดังขึ้นหลังจากที่เขากลับมาจากการเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มและไม่พบวีแววของรุมเมตที่ควรจะนั่งประจำการอยู่ด้านหลังเวทีเพื่อขึ้นไปเล่นโซโล่ตามที่เขาของงานวันเกิดต้องการ

เจตน์กับทิมหันมองหน้ากันเล็กน้อยอย่างมีเลศนัย และคนที่รู้ดีที่สุดว่านิสัยที่แท้จริงของเพื่อนนั้นเป็นยังไงก็เพิ่งจะมารู้ตัวเดี๋ยวนี้เองว่าเรื่องที่เขาวางใจจะให้มันจบ จะต้องบานปลายเป็นเรื่องใหญ่อย่างแน่นอน!!

ตูม!!!

สิ้นเสียงน้ำที่แตกกระจายเป็นวงกว้าง หนุ่มๆ ทั้งสามคนที่นั่งอยู่ตรงเวทีก็รีบหันไปมองด้านนอก พวกเขามองเห็นแผ่นหลังกว้างที่กำลังยื่นกอดดอกมอญร่างของอ้ายหนี่ถูกถีบตกลงไปในสระ และไม่ต้องเดาให้ยากเลยว่าคนที่ทำเรื่องทั้งหมดนั้นเป็นใคร ผมสกินเฮดอันเป็นเอกลักษณ์ของเซนมันเด่นมากซะจนใครเห็นก็จำได้

"รัก!!" เสียงร้องอย่างตื่นตกใจนั้นดังมาจากพี่ชายของอ้ายหนี่ คุณพี่ชายสาวเท้าเข้ามาใกล้ขอบสระแล้วเอื้อมมือไปดึงแขนน้องชายให้รีบขึ้นมาจากสระภายใต้สายตาและเสียงหัวเราะเยาะจากคนในงานที่ทำเหมือนกับเขาเป็นตัวตลก

"มึง!!!" อ้ายหนี่กัดฟันกรอด ชี้นิ้วใส่เซนตอนที่ปีนขึ้นมาจากสระได้สำเร็จ คนตัวสูงที่ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบันทึกภาพทั้งหมดไว้กำลังแสบะยิ้มคิดว่าแผนการที่ตัวเองแกล้งสวมหน้ากากเป็นคนดีเข้าหาอีกฝ่ายและหลอกล่อ

ให้คนหน้าโง่เดินมาริมสระว่ายน้ำได้นั้นมันช่างง่ายตาย ไม่ต้องเปลืองแรง ในการแก้แค้นเอาคืนแทนเพื่อนรักเลยสักนิด

เจตน์ ทิม และฉานที่วิ่งพุ่งตัวมาจากด้านหลังมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความรู้สึกต่างกัน คนตัวเตี้ยสุดในกลุ่มกำลังระเบิดหัวเราะกับสภาพของ อ้ายหนี่ที่ดูไม่ได้ ทิมกำลังทำสีหน้าสมเพชเวทนา ส่วนฉานนั้นกำลังทำสีหน้า รุนววยใจและรู้สึกผิดกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น

ไม่มีใครคาดคิดว่าเซนจะถอดหน้ากากเสริมใยเหล็ก วางเหตุผลทั้งหมดทิ้งไปแล้วจัดการตีนายจ้างลงสระว่ายน้ำแบบนี้ แต่กินะ... ขึ้นชื่อว่าเซน มันต้องมีเหตุผลที่ทำให้เขาเลือกจะกระทำการใดๆ อยู่แล้ว

"มึงไม่น่าทำเรื่องเลย!" ฉานที่ร้อนรนเข้าไปหวังจะช่วยไกลเกลี่ย สถานการณ์มองค้อนเพื่อนที่ทำหน้าไม่ทุกซัไม่ร้อนอะไร เซนจัดการยกมือ ขึ้นมาดึงคอเสื้อของเพื่อนจนเซไปด้านหลังเพื่อกันไม่ให้รุ่มเมตของตนเข้ามา สอดเรื่องนี้อีก

สิ่งที่เขาทำลงไปมันสาสมแล้วกับทุกคำพูดที่หลุดออกมาจากปากอ้ายหนี่ แค่เซนยื่นเหล้าที่ผสมไปด้วยน้ำลายของเขาใส่ปากอ้ายหนี่ ทุกความจริงและ ทักษณคดีถูกเหยียดหยามคนอื่นก็พรั่งพรูออกมาไม่หยุด ชายหนุ่มเข้าใจเหตุผล แล้วว่าทำไมเจตน์ถึงได้ไม่ชอบหน้าเจ้าของงานวันเกิดขนาดนี้ และเขาก็เข้าใจ แล้วด้วยว่าทำไมตัวเองถึงได้เริ่มเกลียดชังคนตรงหน้า

'ก็แค่เอาเงินไม่กี่หมื่นบาทมาล่อ พวกมันก็ไล่จับกันเหมือนกับหมา ไหนใครว่าซื้อตัวสี่จตุรเทพมาเล่นในงานมันยากนักใจวะ ก็แค่เอาเงินฟาดหัว โดยเฉพาะไอ้ฉาน...อยากให้มันเป็นหมาคอยตามเลียตุ๊ด ก็แค่เอาเงินมาล่อ เท่านั้นเอง'

เพียงเสี้ยววินาทีที่เซนได้ยินคำพูดเหล่านั้นหลุดออกมาจากปากของอ้ายหนี่ ก็ไม่มีความลังเลใดๆ เหลืออีกแล้วที่เขาจะจัดการล้างแค้นตีอีกฝ่ายลงน้ำและ ทำให้มันกลายเป็นตัวตลกต่อหน้าทุกคน!

อ้ายหนี่ลุกขึ้นมายืนได้แบบไซเซ่ สาวเท้าเข้ามาเผชิญหน้ากับสี่หนุ่ม นีวี่รี่ววยววยถูกยกขึ้นมาอย่างเอาเรื่อง แต่เป้าหมายที่เขาชี้หน้ากลับเป็นหนุ่ม ลูกครึ่งที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับแผนการนี้ทั้งนั้น

"ไอ้เด็กกำพร้า! ไอ้เด็กเหลือขอ!! ไอ้ไม่มีพ่อไม่มีแม่!!! มึงแค้นไซ้มัย
ที่กูทำให้มึงขายหน้า มึงเลยให้เพื่อนมาเอาคืนกู ทำให้กูขายชู้หน้าเหมือนมึง
มึงต้องชดใช้!!!"

สติของเซนขาดผິง เหตุผลและการควบคุมอารมณ์ทั้งหมดดูมลาย
หายไปสิ้น

ผ่าวะ!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621965.html>